

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 6 sierpnia 2025r.

w sprawie **M. J.**

oskarżonej z art. 286§1 k.k. i in.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24 stycznia 2025r., sygn. akt IV Ka 752/23, częściowo uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 kwietnia 2023r., sygn. akt VI K 604/19,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżoną.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonej nie jest zasadna.

Na wstępie przypomnieć wypada, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24 stycznia 2025r., sygn. akt IV Ka 752/23 uchylono wyrok Sądu I instancji co do M. W. co do czynów z pkt 78, 80, 82 i 83 aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie co do tej oskarżonej utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

W takiej oto konfiguracji procesowej w dniu 20 lutego 2025r. obrona złożyła skargę na wyrok Sądu Odwoławczego, podnosząc w niej na mocy art. 539a§3 k.p.k.

w zw. z art. 439§1 pkt 10 k.p.k. zarzut: „obrazy przepisów postępowania, a to art. 79§3 i 4 k.p.k. poprzez nie wydanie przez Sąd *a quo* w oparciu o opinię sądowo-psychiatryczną z dnia 6 czerwca 2024r. orzeczenia o ustaniu obrony obligatoryjnej wobec braku wystąpienia przesłanek określonych w art. 79§1 pkt 3 i 4 k.p.k. a następnie wznowienie w dniu 21 stycznia 2025r. przewodu sądowego podczas nieobecności obrońców oskarżonej M. J. , a to adw. B. G. oraz adw. M. K. , których obecność na rozprawie, wskutek braku wydania przez Sąd *a quo* stosownego orzeczenia była obowiązkowa, bowiem obrona obligatoryjna nie ustała, a co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439§1 pkt 10 k.p.k.”

Wskazując na powyższe obrona wniosła o uchylenie skarżonego wyroku Sądu II instancji co do skazanej M. J. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

Na wstępie zauważyć wypada, że zgodnie z dyspozycją art. 539a§1 k.p.k. **„od wyroku sądu odwoławczego *uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania* stronom przysługuje skarga do Sądu Najwyższego”**. Tak więc skarga ta nie przysługuje od tej części wyroku sądu odwoławczego, która nie zawiera rozstrzygnięcia uchyłającego wyrok sądu pierwszej instancji. W istniejącej sytuacji procesowej jest to ta część zaskarżonego apelacją orzeczenia, która została utrzymana w mocy. Nawet jeżeli wskazana część rozstrzygnięcia jest dotknięta bezwzględną przesłanką odwoławczą, zarzut taki może być podniesiony jedynie w kasacji lub wniosku o wznowienie postępowania, nie zaś w skardze na wyrok sądu odwoławczego.

Ta część skargi jest zatem oczywiście bezzasadna. Podobnie zresztą jak pozostała. Istotą instytucji procesowej jaką jest skarga na wyrok sądu odwoławczego jest zapobieganie bezpodstawnemu, pochopnemu, uchyleniu orzeczeń. W tym jednak przypadku obrona nie kwestionuje potrzeby uchylenia wyroku Sądu Okręgowego, wskazuje natomiast na to, że uchylenie mogłoby nastąpić również na innej, „silniejszej”, podstawie. Takie wskazanie nie może jednak wyrzucić żadnego skutku w przestrzeni rozstrzygania zakreślonego skargą. Dowodzi bowiem jedynie słuszności konieczności uchylenia tej części zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu skargi i obciążeniu oskarżonej kosztami postępowania skargowego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[a.ł.]